

γομπίτσα ἡ, ἐνιαχ. γοβίτσα Κεφαλλ. Παξ. σγουμπίτσα Πελοπν. (Γαργαλ. Κοντογόν. Μανιάκ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐς. γόμπα.

Μικρά κύφωσις, κυφότης ἐνθ' ἄν.: Ἐγέρασε ἡ θεὰ-Βασίλω κ' ἔκανε καὶ σγουμπίτσα Πελοπν. (Γαργαλ.) Συνών. *καμπουρίτσα, καμπουρούλα*.

γόμπιτσος ὁ, ἐνιαχ. γόμπ'τσους Θεσσ. (Τσαγκαρ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γομπίτσα.

Ἡ παιδιὰ τοῦ ἀστραγαλισμοῦ. Συνών. *ἀσίκι 1β, ἀστραγάλι 2, ἀστράγαλος 1β, βέζιρας 2, βεζίρης 4, κότσια*.

γομποκαλόγερος ὁ, ἐνιαχ. σγουμποκαλόγερος Λευκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γόμπος, εἰς τὸ ὅπ. καὶ σγόμπος, καὶ τοῦ οὐς. *καλόγερος*.

Εἰρων., ὁ κυφὸς ἐνθ' ἄν.

γομπόρραχος ἐπίθ. ἐνιαχ. σγουμπόρραχος Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γόμπος, εἰς τὸ ὅπ. καὶ σγόμπος, καὶ τοῦ οὐς. *ράχη*.

Ἵβριστ., ὁ κυφὸς ἐνθ' ἄν.: *Εἶναι ἕνας σγουμπόρραχος. "Ὅλο χάμον χάμον πααίνει. Πελοπν. (Μάν.)*

γόμπος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. γόβος Κεφαλλ. Λευκ.—Α. Λασκαράτ., Μυστήρ., 9 σγόμπος Πελοπν. (Πάτρ.) σγόβος Ζάκ. Κύθηρ. σγουβός Ἑρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. κ.ά. σγουμπός Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Βερεστ. Βούρβουρ. Γαργαλ. Γέρμ. Γορτυν. Δίβρ. Δυρράχ. Ἑρμιόν. Καλάβρυτ. Κόκκιν. Κοπαν. Λεντεκᾶδ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Μεσσην. Οἶν. Παιδεμέν. Πάν. Ποταμ. κ.ά.) σγουβός Ἰθάκ. Λευκ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) σγ'βός Λευκ. γόμπας Ἡπ. (Πρέβ.) γούβης Θήρ. σγουβης Θήρ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *gobbo*, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ *sgobbo*.

1) Κυφός, κυρτὸς ἐνθ' ἄν.: *Τὸ παθαν ὅλοι οἱ σγουβοὶ καὶ τὸ παθα κ' ἐγὼ Παξ. Ἡ θεὰ Τασά εἶναι πολὺ σγουμπή καὶ δὲ βγαίνει ὅξω 'ς τὴ ρούγα νὰ κουβεντιάσῃ μὲ τσι γειτόνισσες (ρούγα = γειτονιὰ) Πελοπν. (Γαργαλ.)* *Γιὰ τ'ρα τ'ήνε τὴ σγουμπή πὺν θέλει καὶ κουνουκλίγια (= ἐρωτοτροπίες) αὐτόθ. Εἶναι σγ'βός, ὁλόσγ'βος Λευκ. "Ενας γόβος καὶ κάνει τὸν παλληκαρᾶ αὐτόθ. || Παροιμ. Εἶπ' ἡ γαμήλα τὰ γαμηλάκια τῆς πῶς εἶναι σγουβὰ (ἐπὶ τοῦ ἀποδίδοντος εἰς ἄλλους ἐλαττώματα, τὰ ὅποια ὁ ἴδιος ἔχει εἰς μέγαν βαθμὸν Πελοπν. (Μάν.) || Αἰνίγμ.*

Καὶ νιὸς σγουμπός καὶ γέρος καμαρίλος (= ἡ πτέρις) Πελοπν. (Κόκκιν.) *Σγουμπός ὁ πατέρας, καλὸ τὸ παιδί, τρελλὸ τ' ἀγγόνι (τὸ κλῆμα, ἡ σταφυλή, ὁ οἶνος) Ἀγν. τόπ. Συνών. γομπιάρης, γομπίλος, γομπόρραχος, γομπουλός, καμπούρης. 2) Ὡς οὐς, τὸ κύφωμα, ὁ ὕβος, ἡ καμπούρα Λεξ. Δημητρ.: Παροιμ. φρ. *Πιάσε γόμπο, νά 'χῆς γούρι.**

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τοὺς τύπ. *Γόμπος Ἀθῆν. Κεφαλλ. Ρόδ. Σπέτσ. Γόμπους Μακεδ. (Θεσσαλον.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. τοῦ Σγούμπου Παξ.*

γομπούλα ἡ, ἐνιαχ. γοβούλα Κεφαλλ. σγουμπούλα Πελοπν. (Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γόμπα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. *-οῦλα*. Μικρά, ἐλαφρὰ κυφότης.

γομπούλης ἐπίθ. ἐνιαχ. σγουμπούλης Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γόμπος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. *-οῦλης*.

Ἄφρατος κυφὸς ἐνθ' ἄν.: *Ὁ Βάκης ὁ κακομοίρης εἶναι καὶ μισόστραβος εἶναι καὶ σγουμπούλης Πελοπν. (Γαργαλ.)*

γομπουλός ἐπίθ. ἐνιαχ. σγουμπουλός Κ. Πασαγιάνν., Τέχν., 1 (1898-1899), 221 — Λεξ. Βλαστ. 372.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γόμπος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. *-οῦλος*, διὰ τὴν ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2,307.

Ἄφρατος ἐνθ' ἄν.: *Σγουμπουλή ράχη Λεξ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. Βαρὺ σιγούνη ἀπὸ ρασσοκούτι ἐσκέπαζε τὴ σγουμπουλή τὴ ράχη τῆς Κ. Πασαγιάνν., ἐνθ' ἄν.*

γομφί τό, ἀμάρτ. γομφί Τσακων. (Μέλαν.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. γομφίον.

Τὰ ξυλάρια τῆς ὑφαντικῆς κτενός: *Εἶναι στραβοῦχοντα τὰ γομφία (στραβώνουν τὰ ξυλάρια τοῦ χτενιοῦ). Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἡσύχ. «γομφία ἤγουν γομφωτήρια» ξύλα εἰς γόμφους».*

γόμωμα τό, ἐνιαχ. γόμωμα Πόντ. (Ἀργυρόπ. Ἰμερ. Τραπ. κ.ά.) γόμωσμα Καππ. (Ἀραβάν.) γόμωσμαν Πόντ. (Ἀργυρόπ. Σταυρ. Τραπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γομώω.

1) Ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πληροῦν, τοῦ γεμί-
ζειν Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Ἀργυρόπ. Ἰμερ. Σταυρ. Τραπ.)
Συνών. *γέμισμα 1. β* Συμπλήρωσις, ἀναπλήρωσις, ὡς
π.χ., χρονικοῦ τινος ὁρίου Πόντ. Πβ. *γόμεω ση. 2* Ὀν-
θύλευμα, ἥτοι μαλλία, ράκη κ.τ.τ., διὰ τῶν ὁποίων πλη-
ροῦνται στρωματὰ κ.τ.τ. Πόντ. (Ἀργυρόπ. Τραπ. κ.ά.): *Τοῦ*
τουσεκί τὰ γομώσματα (τουσεκί = στρώμα) Τραπ. Συνών.
γέμισμα 1β, γέμος 2, γέμω ση 2, γεμωσι 1, γόμος. 3 Εὐσάρκεια Πόντ. *4* Ὑδρευσίς Πόντ. Πβ.
γομώω.

γομώνω Ἡπ. (Ξηροβούν.) Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἀντρεάντ. Ἀργυρόπ. Ἰμερ. Κρώμν. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Σταυρ. Χαλδ.) *γομών-νω* Κύπρ. Χίος (Καρδάμ. Πισπιλ.) — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. Ἀόρ. ἐγόμεσα Πόντ. (Κοτύωρ.) Μέσ. γ' ἐν. ἐνεστ. *γομοῦται* Πόντ. (Νικόπ.) Ἀόρ. ἐγομέθα Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) γ' ἐν. *γομώρη* Καππ. (Ἀραβάν.) Προστ. *γόμεωσον* Πόντ. (Κοτύωρ. κ.ά.) Μέσ. *γομοῦ* Πόντ. *γομώθον* Πόντ. *γομώνον* Ἡπ. (Πρά-
μαντ.) *γομώνον* Ἡπ. (Ἀρτοπ. Δωδών. Πλατανοῦς.) *γκου-
μώνον* Ἡπ. (Λάκκα Σούλ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. γομώω. Πβ. καὶ Ἡσύχ. «ἀχθήσας γο-
μώσας ἤγουν πληρώσας».

Α) Μεταβ. 1) Πληρῶ τι τέως κενὸν ἢ ἐλλιπὲς Ἡπ. (Λάκ-
κα Σούλ.) Καππ. (Ἀραβάν.) Κύπρ. Πόντ. (Ἀμισ. Ἀντρε-
άντ. Ἀργυρόπ. Ἰμερ. Κοτύωρ. Κρώμν. Νικόπ. Οἶν. Ὁφ.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) — Λεξ. Δημητρ.: *Ἐγόμεωσε τὸ σταμνὶ*
νερό Ὁφ. Ἐγόμεωσα τὸ κοβλάκ' γάλακ (ἐγέμισα τὸν κάδον
γάλα) Σταυρ. Ὁ κόσμος ἐγομώθεν ἀνθρώπ'ς Τραπ. Βούτυ-
ρον γομών' ἀτο Πόντ. Γομώνω (ἐνν. τὴν ὑδρίαν, ὑδρεύομαι)
αὐτόθ. Γόμεωσον τὸ τυφέκι καὶ σῦρον Κοτύωρ. Τὸ κεφάλιν
αὐτ' ἐγομώθεν φτεῖρας Πόντ. Γόμεωσε τὴν κόφα ὡς ἀπάνω
Λεξ. Δημητρ. Μὴ γομώσης τὸ κάρο, γιατί θὰ πάῃ ἀνήφορο
αὐτόθ. Γκούμωσε ψίχα ρακή, νὰ σοῦ μουνδιάσῃ τὸ παλιόδοντο
(ψίχα = ὀλίγον) Λάκκα Σούλ. || Φρ. Ὁ φέγγον ἐγόμεωσεν
(φέγγον = σελήνη) Πόντ. Γομοῦται ὁ φέγγον Κοτύωρ. Εἰ-

